

ORIGINAL

5 Ca 39/2004-75

11.12. 2005
112 2006

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Jaromíra Sklenáře v právní věci žalobce: **Ochranná asociace zvukařů – autorů, občanské sdružení**, se sídlem Lipová alej 747/16, Praha 5, zastoupen JUDr. Ivanem Juřenou, advokátem se sídlem Nábřeží 599, Zlín - Prštné, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 471/1, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 15.1.2004 čj. 10145/2003,

t a k t o :

Rozhodnutí ministra kultury ČR ze dne 15.1.2004 čj. 10145/2003 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.740,- Kč a to ve lhůtě do 15-ti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Ivana Juřeny, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 8.9.2003 čj. 10145/2003 byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 11.6.2003 o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv autorů zvukařů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který zamítl ministr kultury rozhodnutím ze dne 15.1.2004 čj. 10145/2003. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení obou citovaných rozhodnutí.

Ministerstvo kultury v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 8.9.2003, jímž jako prvostupňový správní orgán zamítlo žádost žalobce o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy, konstatovalo, že žadatel (žalobce) vymezil podle § 98 odst. 2 písm. c) předmět práv takto: dílo zvukaře – zvukařské dílo, které splňuje pojmově náležitosti podle § 2 autorského zákona. V odůvodnění rozhodnutí je popsáno, jaké doklady žalobce k žádosti přiložil a o poskytnutí jakých dalších informací a dokumentů byl žalobce správním orgánem požádán. Dále prvostupňový správní orgán uvedl, že se musel vypořádat se dvěma zásadními otázkami a to s otázkou, zda je výsledek práce zvukaře způsobilý být předmětem práva autorského ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona, a dále s otázkou, zda v případě autorskoprávní ochrany výsledku práce zvukaře je kolektivní výkon majetkových práv účelný. S odvoláním na autorskoprávní doktrínu správní orgán konstatoval, že činnost zvukaře, ať již v souvislosti filmovou, televizní, rozhlasovou nebo divadelní tvorbou v převážné míře je činností povahy technické, řemeslné, při níž je zvukař veden pokyny režiséra. Žadatel také v tomto smyslu předložil důkaz smlouvou o dílo, uzavřenou na činnost zvukového mistra, jejímž předmětem není dílo chráněné autorským zákonem. Ani ocenění profese zvukaře filmovou cenou není důkazem pro to, že oceněný výsledek splňuje náležitosti autorského zákona. Tak může být oceněn i výsledek, který je sice osobitý, avšak nikoli jedinečný.

Správní orgán poukázal na ustanovení § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona, podle kterého Ministerstvo udělí oprávnění žadateli, který žádá o oprávnění k zastupování při výkonu takových práv, kdy kolektivní výkon je účelný. Správní orgán se právě z hlediska účelnosti podrobně zabýval žádostí žadatele a podklady předloženými žadatelem. Ze seznamu kolektivních správců práv uvedených např. ve studiích Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o kolektivní správě práv není uveden jediný kolektivní správce oprávněný k samostatnému výkonu majetkových práv zvukařů – autorů. Pokud výsledek tvůrčí činnosti zvukaře je autorským dílem hudebním, jsou jejich práva v rozsahu uděleného oprávnění spravována stejně jako práva jiných hudebních autorů. Stejně tomu tak je v případě, že autorské dílo zvukaře je složkou audiovizuálního díla, tedy dílem audiovizuálně užitým. Správní orgán nepovažuje za účelné, aby práva zvukařů – autorů byla spravována samostatně kolektivním správcem. Není to ani z hlediska uživatelů účelné, neboť smlouvami, které je povinen uzavírat kolektivní správce práv podle § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona ohledně práv povinně kolektivně spravovaných, by uživatel, např. provozovatel kabelového přenosu, získal souhlas jen k užití zvukové složky audiovizuálního díla, kterou nelze samostatně užívat. Není proto účelné, aby v České republice takový subjekt samostatně existoval. K základní funkci kolektivní správy majetkových práv, kterou oprávněný kolektivní správce vykonává i pro zahraniční autory, také není splněn předpoklad, aby tuzemský kolektivní správce uzavřel reciproční smlouvu s obdobným kolektivním správcem v zahraničí spravujícím práva českých autorů v zahraničí a naopak.

Správní orgán prvního stupně v závěru odůvodnění svého rozhodnutí uzavřel, že má za účelné, aby kolektivní správu majetkových práv autorů – zvukařů, jejichž výsledek tvůrčí činnosti splňuje náležitosti chráněného autorského díla, spravoval existující kolektivní správce. Uvedl, že v úvahu přichází Díla, divadelní a literární agentura oprávněná k výkonu kolektivní správy práv autora audiovizuálního díla a autorů děl audiovizuálně užitých. Zároveň správní orgán konstatoval, že na udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv není právní nárok. Zamítnutí žádosti o udělení oprávnění ke kolektivní správě práv není zásahem do subjektivních práv žadatele, neboť kolektivní správa práv není obecně dovolenou činností. Zamítnutí žádosti se nedotýká ani činnosti žadatele jako Ochrané asociace zvukařů – autorů, kterou vykonává v souladu se Stanovami. Žadatel může autory zastupovat v rámci činnosti agenturní, která nepodléhá rozhodování správního orgánu.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce ve správním řízení rozklad, ve kterém zejména nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že na oprávnění k výkonu kolektivní správy není právní nárok. Dovožoval, že na udělení oprávnění je nově zakotven právní nárok při splnění podmínek pro udělení (§ 98 odst. 6 autorského zákona). Nesouhlasil ani se závěrem, že kolektivní správa práv není obecně dovolenou činností. Dovožoval, že naopak je obecně dovolenou činností, neboť žádný právní předpis nestanovuje zákaz výkonu kolektivní správy majetkových autorských práv, k výkonu kolektivní správy však je třeba povolení ve formě správního aktu příslušného orgánu, na jehož udělení je ex lege při splnění podmínek § 98 autorského zákona právní nárok. U práv povinně kolektivně spravovaných je pojmově vyloučeno, aby nebyl kolektivní správce pro dané předměty ochrany, u autorských děl i pro dané druhy děl, ustaven, jelikož zde individuální výkon samotnými nositeli práv není připuštěn. Udělení či zamítnutí udělení oprávnění kolektivní správy určitých práv musí být podepřeno úvahou o účelnosti kolektivního výkonu těchto práv (žadatelem žádaných). Právní nárok na udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy však má za následek, že správní orgán nemůže při rozhodování, zda-li oprávnění udělí, či nikoliv, nechat na své úvaze, zda-li dané právo k určitým předmětům ochrany (druhům děl) bude podléhat kolektivní správě. Je jeho povinností oprávnění žadateli udělit, shledá-li na základě interpretace neurčitého právního pojmu toto právo žadatelem vymezené za účelné kolektivně spravovat. Zamítnutí žádosti opět správní orgán prvního stupně neúčelností výkonu kolektivní správy práv. Bohužel z rozhodnutí není patrné, jak správní orgán posoudil neurčitý právní pojem „účelný“. Rozhodnutí nedostalo požadavku zákona posuzovat účelnost vzhledem k právům vymezeným v žádosti, jež by pod kolektivní správu spadala. Správní orgán měl posoudit každé žadatelem vytyčené právo, srov. § 98 odst. 2 písm. b) autorského zákona (pohledem účelnosti jeho kolektivního výkonu).

Žalobce v podaném rozkladu dále dovožoval, že správní orgán připouští prostor pro výkon kolektivní správy práv zvukařů, nepovažuje však za účelné, aby práva zvukařů – autorů byla spravována samostatně kolektivním správcem. Správní orgán však není oprávněn posuzovat, zda-li je účelný samostatný výkon kolektivní správy práv zvukařů – autorů anebo je vhodnější tento výkon přiřadit některému ze stávajících kolektivních správců. Zákon ve vztahu k pojmu účelný ministerstvu pouze umožňuje posoudit, zda-li žadatel žádá o oprávnění k zastupování při výkonu takových práv, kdy kolektivní výkon je účelný. Kolektivní výkon je účelný v těch případech, kdy není účelný výkon individuální, resp. je-li tento individuální výkon majetkových práv autorských nedovolený. Správní orgán posuzuje účelnost ve vztahu ke zcela jiné kategorii, než k jaké ji upíná zákon. Neúčelnost samostatného výkonu opírá správní orgán o jediný argument, má za to, že není (kolektivní správa) účelná z hlediska uživatelů, neboť hromadnými smlouvami by uživatel získal souhlas jen k užití zvukové složky audiovizuálního díla, kterou nelze samostatně užívat. Tento závěr správního orgánu je nesrozumitelný vzhledem k praxi výkonu kolektivní správy. Nesrozumitelné jsou i úvahy o kolektivní správě práv zvukařů občanským sdružením Díla, divadelní a literární agentura. Tato osoba není žadatelem o výkon této kolektivní správy práv, nikdy zvukaře nezastupovala. Není ani pověřena k výkonu kolektivní správy práv „ostatních autorů děl audiovizuálně užitých“, jak se zkráceně uvádí v rozhodnutí. V závěru podaného rozkladu žalobce uvedl, že nežádá o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy děl hudebních. Zvukařské dílo je samostatný druh díla. Je-li v konkrétním případě dílo zvukaře složkou díla audiovizuálního, je tedy dílem audiovizuálně užitým, avšak tento druh děl není dosud kolektivně spravován. Autorská činnost zvukaře nemusí být spjata s činností jiných tvůrčích profesí, je však pravdou, že tomu tak většinou bývá stejně jako u jiných tvůrčích profesí (kamera, scéna,

kostýmy, střih, atd.). Zatímco tyto jiné druhy děl jsou již existujícími kolektivními správci spravovány, dílo zvukaře nikoli, což je důvodem žádosti žadatele (žalobce).

Rozklad zamítl ministr kultury žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že v zásadě nelze výsledek činností zvukařů považovat za autorské dílo, neboť nespĺňuje náležitosti požadované § 2 autorského zákona, zejm. není jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora. V konkrétních případech sice může jít o tvůrčí činnost splňující náležitosti autorského díla, v takovém případě je však účelné, aby kolektivní správu majetkových práv autorů – zvukařů spravoval již existující kolektivní správce, neboť nelze samostatně užívat zvukovou složku audiovizuálního díla. Požadované právo není samostatným předmětem užití ve smyslu ochrany podle autorského zákona. Na udělení oprávnění právní nárok není, protože výkon kolektivní správy práv není obecně dovolenou činností. K tomuto závěru vede historickoprávní hledisko, neboť hromadnou (kolektivní) správu práv spočívající v udělení svolení k užití děl a vybírání odměn vykonávaly jen určité subjekty k tomu oprávněné správním orgánem. Kolektivní správa není podnikáním (§ 97 odst. 3 autorského zákona) a není ani živností (§ 3 odst. 1 písm. c) živnostenského zákona). Specifická úprava kolektivní (hromadné) správy souvisí s tím, že podle § 12 autorského zákona má jedinečně autor právo své dílo užit a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva. Institut kolektivní správy je výjimečně dovoleným výkonem tohoto výlučného práva autora jinou osobou, a proto nelze konstruovat právní nárok na udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv. S ohledem na tuto skutečnost nelze v neudělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv spatřovat zásah do subjektivních práv žadatele.

K problematice účelnosti výkonu kolektivní správy samostatným kolektivním správcem je v odůvodnění rozhodnutí ministra kultury uvedeno, že pokud výsledek tvůrčí činnosti zvukaře je autorským dílem hudebním, je jeho právo v rozsahu uděleného oprávnění spravováno stejně jako práva jiných autorů. Totéž platí v případě, že autorské dílo zvukaře je složkou audiovizuálního díla, tedy dílem audiovizuálně užitým. Není účelné, aby tato práva byla spravována samostatně kolektivním správcem.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že posuzovat účelnost tak, jak činí ministr kultury v napadeném rozhodnutí je v přímém rozporu s § 98 odst. 6 autorského zákona v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2003, sp. zn. 6 A 136/2001 (dále jen „rozsudek NSS“). Jediným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla údajná neúčelnost kolektivní správy práv děl zvukařů – autorů. Rozhodnutí Ministerstva kultury, ani rozhodnutí ministra kultury nedostálo požadavku zákona obsaženém v uvedeném ustanovení, tedy nutnosti posuzovat tuto účelnost pouze v případě práv dobrovolné kolektivní správy, a to vzhledem k právům vymezeným v žádosti, jež by pod kolektivní správu spadala. Správní orgán měl posoudit každé žalobcem vytyčené právo tzv. dobrovolné kolektivní správy, srov. § 98 odst. 2 písm. b) autorského zákona (pohledem účelnosti jeho kolektivního výkonu). Nesprávný právní názor na účelnost kolektivní správy děl zvukařů – autorů spočívá dle žalobce především v nepochopení institutu kolektivní správy jako takové. Ta se uplatní (srov. § 95 odst. 2 autorského zákona) tam, kde individuální výkon je nedovolený (§ 96 autorského zákona) nebo neúčelný (např. § 101 odst. 9 autorského zákona). Tam, kde je individuální výkon nedovolený a kde je stanoven povinný výkon kolektivní, je kolektivní správa potřebná a účelná bez dalšího. Tudiž jestliže žadatel žádá udělení oprávnění ke kolektivnímu výkonu takových práv, která jsou ze zákona podrobena povinnému kolektivnímu výkonu, pak je povinností správního orgánu udělit oprávnění v rozhodnutí. To však při posouzení naplnění i ostatních podmínek k udělení oprávnění. Podle názoru žalobce měl správní orgán provést tuto analýzu vždy pohledem každého konkrétního práva, které žalobce ve své žádosti uvedl.

Žalobce tvrdí, že věcné podmínky k udělení oprávnění v souvislosti podmínkou účelnosti jsou: jde o práva z oboru tzv. povinné kolektivní správy nebo jde o práva, jejichž uplatňování je pro jedince nereálné, resp. neohlídatelné (tudíž neúčelný výkon individuální).

Za stěžejní se dle žalobce dále jeví, zda-li výsledek činnosti zvukaře je způsobilý být předmětem autorskoprávní ochrany. Správní orgán dospěl k závěru, který je obecně platný i v případě praxe kolektivních správců, kteří musí při převzetí zastupování zkoumat u každého zájemce o převzetí zastupování, zda-li tvoří ve smyslu autorského zákona, dokonce zda každý jednotlivý přednět ochrany je předmětem autorskoprávní ochrany (dle doktríny je nutno vždy posuzovat v konkrétním případě povahu tvorby). Žalobce má za to, že správní orgán stavi jako další podmínku udělení oprávnění nutnost udělovat pouze takové souhlasy kolektivním správcem, na základě nichž lze užít kolektivně spravovaný předmět ochrany samostatně, aniž by autorský zákon takovou podmínku stanovoval. Již v současnosti jsou spravovány takové předměty ochrany, jejichž užití je nemožné bez pojmové spjatosti s jinými předměty ochrany (např. díla kameramana, dfla střihače aj.).

Pokud jde o právní nárok na udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv při splnění podmínek stanovených § 98 autorského zákona, žalobce odmítá opětovně tvrzení správního orgánu o tom, že na udělení oprávnění není právní nárok, a plně se odvolává na právní závěry vyslovené k této otázce v rozsudku NSS. Dále žalobce namítá, že správní orgán v tomto případě neuvedl žádné důvody, pro které shledal všechna práva žadatelem žádaná za neúčelná k výkonu kolektivní správy práv, správní orgán ani nerozlišil práva povinně kolektivně spravovaná od práv dobrovolné kolektivní správy. Žalobce poukazuje, že z rozsudku NSS kategoriicky vyplývá, že nelze zkoumat účelnost u práv povinně kolektivně spravovaných. Posuzovat účelnost kolektivní správy tím způsobem, že správní orgán prohlásí autorské dílo zvukaře za dílo hudební či za dílo audiovizuálně užití, pročež není možné, aby bylo kolektivně spravované, je zcela nesrozumitelné. Postup práce zvukařů je zásadně odlišný od tvorby autorů hudby. V případě autorů – zvukařů jde o obdobný druh díla jako dílo filmového střihače. Žalobce navrhl, aby soud nechal vyhotovit znalecký posudek na výsledek činnosti nositele práv Ivo Š██████, který projevil zájem o kolektivní správu svých děl, např. seriálu „A je to“.

Žalobce rovněž poukázal na procesněprávní nezákonnosti, tj. na nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a neprovedení důkazů, které žalobce ve správním řízení navrhl.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v prvoinstančním řízení postupoval podle § 98 autorského zákona a posuzoval, zda je žalobce způsobilý k řádnému a účelnému výkonu kolektivní správy podle odst. 5 tohoto ustanovení. Výsledkem tohoto postupu bylo zjištění, že v daném případě je kolektivní výkon práv zvukařů – autorů žalobcem neúčelný. S ohledem na § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona nebyla tedy splněna jedna z podmínek pro udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy. Žalovaný dále uvedl, že je toho názoru, že s přihlédnutím ke klasifikaci správních aktů, kterou se zabýval Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 22.9.1995 ve věci čj. 6 A 191/1994-32, není právní nárok na udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy majetkových práv autorů. Tomuto názoru přisvědčuje i hledisko historickoprávní, neboť kolektivní správa práv není obecně dovolenou činností a vždy ji vykonávaly jen subjekty k tomu určené Ministerstvem kultury na základě zmocnění autorského zákona. Kolektivní správa není podnikáním a není živností.

Pokud jde o posouzení, zda je výsledek činnosti zvukaře způsobilý být předmětem autorskoprávní ochrany, dospěl žalovaný k závěru, že je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda výsledek tvůrčí činnosti zvukaře splňuje znaky autorského díla dle § 2 autorského zákona. Žalovaný přistupoval k tomuto správnímu řízení z toho hlediska, že ojediněle může být výsledek činnosti zvukaře uměleckým hudebním dílem a že není účelné, aby v takovýchto případech vznikala nová samostatná kolektivní správe na území ČR. Žalovaný je toho názoru, že kolektivní správu práv zvukařů – autorů má právo (a současně povinnost) vykonávat již existující kolektivní správce, kterým je Ochraný svaz autorský pro práva k dílům hudebním (dále jen „OSA“). Žalovaný zároveň vycházel i z mezinárodní praxe, kde není známa existence samostatného kolektivního správce oprávněného k samostatnému výkonu majetkových práv zvukařů – autorů. Vytváření dalších kolektivních správců v případech, ve kterých již kolektivní správce vykonává svou činnost na základě uděleného oprávnění, by omezovalo, či dokonce vylučovalo přednost kolektivní správy, která má nejen chránit nositele práv, ale především usnadnit uživatelům předmětů ochrany sjednávání licenčních smluv. Pokud se správní orgán ve svém rozhodnutí odvolal na kolektivního správce Dilia, uvažoval tak z hlediska užití autorského díla zvukaře v díle audiovizuálním neboli filmovém, neboť žalobce opatřil svou žádost důkazy vztahujícími se právě k práci filmového zvukaře. Neustálé odkazy žalobce na rozsudek NSS považuje žalovaný v této věci za bezpředmětné. V daném případě řešil žalovaný otázku, zda je výsledek práce zvukaře způsobilý být předmětem práva autorského ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona, a dále otázku, zda v případě autorskoprávní ochrany výsledku práce zvukaře je účelný kolektivní výkon práv žalobcem. Žalovaný svým rozhodnutím nezasáhl do práv žadatele ani do práv zvukařů – autorů, pouze konstatoval, že současná situace umožňuje, aby práva těchto autorů byla spravována stávajícími kolektivními správci. Žalovaný zásadně nesouhlasí s tím, aby v těch případech, kde je pravidlem, že musí být zkoumáno, zda výsledkem činnosti je předmět autorskoprávní ochrany, vznikali samostatní kolektivní správci za situace, kdy již existují kolektivní správci, kteří práva těchto autorů mohou spravovat.

Žalovaný dále uvedl, že souhlasí s návrhem žalobce na ustanovení znalce ve věci a navrhl, aby vypracováním znaleckého posudku byl pověřen Ústav autorského práva, práv průmyslových a práva soutěžního Právnické fakulty Univerzity Karlovy.

Žalovaný odmítl žalobcovy námitky procesněprávní a uvedl, že důkazní řízení bylo provedeno dostatečně. Žalovaný odmítl i tvrzení žalobce, že rozhodnutí ministra je nedostatečné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, a vyslovil přesvědčení, že správní spis obsahuje skutečnosti, ze kterých lze usoudit na to, z jakých podkladů ministr v dané věci vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídl. Žalovaný proto navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že jestliže žalovaný uznává, že „ojediněle“ naplňuje výsledek činnosti zvukaře pojmově znaky autorského díla, považuje žalobce navrhané znalecké posouzení za nadbytečné. Zároveň žalobce uvedl, že uvádí-li žalovaný za příslušného kolektivního správce zvukařů organizaci OSA, činí tak opětovně bez jakéhokoliv právního podkladu. OSA nespravuje díla zvukařů, nezastupuje žádného zvukaře, její oprávnění udělená žalovaným podle § 98 autorského zákona se zvukařských děl vůbec nedotýkají. OSA tradičně spravuje díla hudební s textem či bez textu. Dosud však nikdo nezastupoval zájmy zvukařů a není na rozdíl od žalobce ani odborně způsobilý vykonávat řádnou kolektivní správu práv těchto autorů. Představa, že by díla zvukařská spravovala organizace DILIA, je rovněž zcela lichá. Argumentace, že by se udělením oprávnění více organizacím popíraly výhody kolektivní správy, je pak zcela účelová a nepodložená. Podle

názoru žalobce tak svévolným stanovením další podmínky pro udělení oprávnění je ministerstvem porušováno i ustanovení čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, zaručující žalobci vykonávat „jinou hospodářskou činnost“, za kterou lze považovat výkon kolektivní správy práv, jestliže tato není podnikáním. Právní nárok na udělení oprávnění dle § 98 autorského zákona znamená, že ministerstvo pouze posoudí splnění podmínek stanovených zákonem a nikoli, že bude stanovovat na základě svého správního uvážení podmínky další. Ustanovení § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona nestanoví podmínku samostatnosti, ale požaduje podmínku účelnosti kolektivní správy, tj. neúčelnost správy individuální. Zvukaři považují práva spravovaná povinně kolektivně za účelná ex lege a další žádaná práva za účelná k výkonu kolektivnímu prostřednictvím jím ustanovené ochranné organizace.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce uvedl, že odkaz žalovaného na kolektivního správce OSA je na místě, jestliže jde o činnost zvukaře vytvářejícího umělecké autorské hudební dílo. Pro případ, že je činnost zvukaře pouze technické povahy, byť by šlo o sebelepší výsledek práce profesionálního zvukaře oceněný ve filmové soutěži, autorský zákon se na takový výsledek práce nevztahuje a majetková práva podle autorského zákona nelze k němu uplatnit. Odborně nezpůsobilým vykonávat kolektivní správu majetkových práv autorů by mohl být shledán právě žalobce, který obecně považuje činnost zvukaře za činnost autorskou bez ohledu na případy, kdy jde o činnost povahy pouze technické. Žalovaný dále uvedl, že dle jeho názoru na výkon kolektivní správy práv nedopadá čl. 26 odst. 1 Listiny, protože podle § 97 odst. 3 autorského zákona není kolektivní správa podnikáním a podle § 100 odst. 3 téhož zákona kolektivní správce zastupuje nositele práv svým jménem a na jeho účet; kolektivní správu vykonává nevýdělečně a je oprávněn požadovat jen náhradu účelně vynaložených nákladů a o její výši rozhoduje valné shromáždění zastupovaných nositelů práv. Kolektivním správcem je pouze ten, kdo získal oprávnění k výkonu kolektivní správy práv, o udělení tohoto oprávnění rozhoduje Ministerstvo kultury.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce další replikou, ve které opět zopakoval, že dle jeho názoru zvukařské dílo není dílem hudebním, jde o dva samostatné druhy děl. Podle přesvědčení žalobce argument žalovaného, že „ojediněle naplňuje výsledek činnosti zvukaře pojmové znaky autorského díla“ dotvrzuje důvodnost podané žaloby. Stejný závěr lze vyslovit i směrem k výsledkům činnosti kameramanů, přesto existuje kolektivní správce kameramanských děl. Podle představy ministerstva by každý výsledek tvůrčí povahy měl každý kolektivní správce zkoumat pohledem na plnění požadavků předmětů práva autorského. To však v praxi není možné, nad to nutno poukázat, že v případě sporu autorskoprávní kvalitu určitého výsledku duševní činnosti fyzické osoby může určit pouze soud. Dále žalobce uvedl, že podle českého právní řádu může být jeden kolektivní správce pověřen výkonem kolektivní správy několika druhů děl. Kolektivní správou zvukařských děl dosud nebyla pověřena žádná právnická osoba. Kolektivní správce OSA by mohl zastupovat zvukaře, pokud by byl pověřen kolektivní správou tohoto druhu děl. Tak tomu však není. OSA nezastupuje zvukaře. Pokud žalovaný tvrdí, že OSA zastupuje zvukaře, neboť je k této kolektivní správě pověřen, nechť žalovaný prokáže, kolik prostředků vybraných OSA od doby udělení oprávnění (únor 2001) bylo vybráno na účet zvukařů; zároveň by měl žalovaný prokázat, kolik zvukařů OSA zastupuje a jak je eviduje v rámci své členské agendy. Žalobce opětovně zcela odmítl, že zvukařské dílo lze směřovat s dílem hudebním a tvrdí, že žalovaný neudělil žádné ochranné organizaci oprávnění k výkonu kolektivní správy práv autorů zvukařů.

Soud nařídil ve věci ústní jednání, při kterém účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích již dříve písemně vyjádřených. Žalobce zdůraznil, že v rozhodnutí ministra kultury ani v prvostupňovém správním rozhodnutí není odůvodněno, jaké podmínky,

a to zejména s ohledem na § 98 autorského zákona, žalobce nespĺňuje pro udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy. Žalobce zopakoval, že na udělení tohoto oprávnění je podle nové právní úpravy právní nárok.

Zástupce žalovaného předal při ústním jednání soudu písemné vyjádření žalovaného k replice žalobce ze dne 24.2.2005 a přednesl jeho obsah. Uvedl, že výsledek činnosti zvukaře může znaky požadované autorským zákonem (§ 2 odst. 1 autorského zákona) splňovat jen ve spojení s jiným autorským dílem. Vzhledem k tomu, že autorská činnost zvukaře je úzce spjata s autorskou tvorbou autorů např. děl hudebních, audiovizuálních, literárních, jejichž práva jsou již spravována existujícími kolektivními správci, není v daném případě účelné udělit oprávnění k výkonu kolektivní správy samostatnému subjektu. Žalovaný při svém rozhodování bral v úvahu i koncepci autorského zákona, která tradičně výslovně nezahrnuje tzv. technické profese (např. stříh, zvuk), jak vyplývá z § 104 autorského zákona. K problematice účelnosti žalovaný doplnil, že účelnost nelze posuzovat pouze ve vztahu k § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona, ale především k odstavci 5 téhož ustanovení ve spojení s § 95 autorského zákona. Žalovaný trvá na tom, že není účelné udělovat oprávnění k výkonu kolektivní správy tam, kde výsledek předmětné činnosti naplňuje pojmové znaky předmětu ochrany podle autorského zákona pouze ojedinele a kde lze pro tyto ojedinele případy kolektivní správu zajistit prostřednictvím již existujících kolektivních správců. Žalovaný i nadále považuje za přínosné vypracování znaleckého posudku v této věci. K tvrzení žalobce, že existuje kolektivní správce kameramanských děl, žalovaný uvádí, že práva kameramanů jsou kolektivně spravována, přičemž neexistuje samostatný kolektivní správce (v současné době jsou těmito kolektivními správci DILIA a OOA-S). Dále žalovaný poukázal na to, že ochrana podle autorského zákona se může vztahovat jen na předměty splňující znaky uvedené v § 2 tohoto zákona, nepřipadá v úvahu výkon kolektivní správy k těm předmětům, které tyto znaky nespĺňují. Tvrzení žalobce, že v praxi není možné zkoumat naplnění požadavků předmětů práva autorského, svědčí o tom, že žalobce by v případě udělení oprávnění neplnil požadavek řádného výkonu kolektivní správy ve smyslu autorského zákona. Za bezpředmětný považuje žalovaný přehled oprávnění k výkonu kolektivní správy, na kterých žalobce demonstruje, že žádný kolektivní správce nevykonává kolektivní správu autorů zvukařů. Žalovaný opakuje, že pokud je výsledek činnosti zvukaře možné považovat za předmět ochrany, je to vždy v úzkém spojení s jiným dílem (např. hudebním, literárním či audiovizuálním), pro které již kolektivní správce existuje a kterým může být tento tvůrce zastupován.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

K pojmu účel a účelnost kolektivní správy práv podle autorského zákona soud uvážil takto:

Účelem kolektivní správy práv je dle § 95 odst. 1 autorského zákona kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti.

Kolektivní správou je dle § 95 odst. 2 autorského zákona zastupování většího počtu osob, jimž přísluší a) majetkové právo autorské nebo majetkové právo související s právem

autorským, b) ze zákona oprávnění k výkonu majetkových práv k dílu (§ 58), nebo c) ze smlouvy výhradní oprávnění k výkonu práva kolektivně spravovaného pro celou dobu trvání majetkových práv a alespoň pro území České republiky s právem poskytnout podlicenci (dále jen „nositele práv“) k jejich společnému prospěchu, a to při výkonu jejich majetkových práv ke zveřejněním nebo ke zveřejnění nabídnutým dílům, uměleckým výkonům, zvukovým a zvukově obrazovým záznamům (dále jen „předměty ochrany“), pokud jiný než kolektivní výkon těchto práv je nedovolený (§ 96) nebo neúčelný; za předmět ochrany k zveřejnění nabídnutý se považuje takový předmět ochrany, který nositel práva písemně oznámí příslušnému kolektivnímu správci za účelem zařazení takového předmětu ochrany do rejstříku předmětů ochrany.

Podle § 98 odst. 1 autorského zákona o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy (dále jen „oprávnění“) rozhoduje Ministerstvo kultury (dále jen „ministerstvo“) na základě písemné žádosti.

Podle § 98 odst. 5 o žádosti o udělení oprávnění rozhodne ministerstvo do 90-ti dnů ode dne podání žádosti. Ministerstvo v řízení o udělení oprávnění přihlíží zejména k tomu, zda lze předpokládat, že žadatel je způsobilý k řádnému a účelnému výkonu kolektivní správy.

Podle § 98 odst. 6 autorského zákona ministerstvo udělí oprávnění žadateli, a) jehož žádost o udělení oprávnění splňuje náležitosti podle odst. 2, b) který žádá o oprávnění k zastupování při výkonu takových práv, kdy kolektivní výkon je účelný, c) jestliže pro týž předmět práv, a pokud jde o díla, i pro týž druh nemá oprávnění již jiná osoba, a d) který splňuje předpoklady pro zajištění řádného výkonu kolektivní správy.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že ustanovení § 98 odst. 6 autorského zákona, jehož se žalobce v podané žalobě dovolává, nestojí v zákoně izolovaně a není jediným ustanovením, které hovoří o účelu kolektivní správy, resp. o účelném výkonu kolektivní správy. Účelem kolektivní správy není jen kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských, ale též umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti (§ 95 odst. 1 autorského zákona). Soud souhlasí se žalobcem, že kolektivní výkon práv, která jsou dle zákona právy povinně kolektivně spravovanými (§ 96 odst. 1 autorského zákona), je vždy účelný. Účelnost výkonu kolektivní správy je jednou z podmínek pro udělení oprávnění a to podmínkou stanovenou v § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona. Podle tohoto ustanovení je třeba účelnost posuzovat ve vztahu k právům, která mají být kolektivně vykonávána, a je zřejmé, že stanovil-li zákonodárce pro určitá práva režim povinně kolektivní správy, považuje jejich kolektivní správu za účelnou a správní orgán již nemůže v případě těchto práv zkoumat účelnost kolektivní správy těchto práv. Zákonodárce však termín účelný výkon kolektivní správy použil také v ustanovení § 98 odst. 5 autorského zákona, podle kterého má ministerstvo přihlížet v řízení o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy zejména k tomu, zda lze předpokládat, že žadatel je způsobilý k řádnému a účelnému výkonu kolektivní správy. Toto ustanovení tedy neváže posouzení účelnosti na práva, která mají být kolektivně vykonávána, ale na posouzení osoby žadatele, který o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy žádá. Zákon tak pro udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy nestanoví jako předpoklad pouze čtyři podmínky uvedené v § 98 odst. 6 písm. a) až d), ale jako další předpoklad stanoví v § 98 odst. 5 i podmínku, zda žadatel je způsobilý k účelnému výkonu kolektivní správy. Účelnost výkonu kolektivní správy ve vztahu k osobě žadatele pak dle názoru soudu musí být posuzována v souvislosti s ustanovením § 95 odst. 1, dle kterého je účelem kolektivní správy nejen kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv

autorských, ale i umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti. Nelze proto z důvodu ustanovení § 98 odst. 6 autorského zákona (ministerstvo u d ě l í oprávnění) dovozovat, že žadatel má při splnění podmínek stanovených v písm. a) až d) tohoto ustanovení právní nárok na udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy, neboť správní orgán (Ministerstvo kultury) podle odst. 5 téhož ustanovení při udělení oprávnění přihlíží i k dalším předpokladům (způsobilost žadatele k řádnému a účelnému výkonu kolektivní správy).

Vzhledem k tomu, že soudní řád správní již neobsahuje ustanovení, podle kterého by soud nepřezkoumával „rozhodnutí o žádostech na plnění, na něž není nárok“ (ust. § 248 odst. 2 písm. i) o.s.ř. ve znění platném do 31.12.2002) nepovažuje soud v této věci otázku, zda na udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy je či není právní nárok za zásadní. Soud vychází z toho, že při udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy jde o úvahové rozhodnutí správního orgánu, při kterém je správní orgán vázán zákonem, hledisky v zákoně stanovenými. Soud přezkoumává takové rozhodnutí v tom směru, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), zda rozhodnutí je v souladu s pravidly logického usuzování a zda permisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

Podle § 98 odst. 8 autorského zákona se rozhodování o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy řídí obecnými předpisy o správním řízení, pokud tento zákon nestanoví jinak. Vzhledem k tomu, že autorský zákon neobsahuje zvláštní úpravu náležitostí rozhodnutí o žádosti o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy, platí § 47 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

V souzené věci je základní otázkou, v jaké míře je výsledek činnosti zvukaře možno považovat za dílo ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona. Správní orgány obou stupňů vycházely ze stanoviska, že činnost zvukaře je v převážné míře činností povahy technické, řemeslné, při níž je zvukař veden pokyny režiséra, pouze ojediněle může být výsledek činnosti zvukaře i uměleckým dílem. Dále lze z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dovodit, že dle jejich názoru případná autorská činnost zvukaře nemůže být samostatným předmětem užití, ale je buď složkou audiovizuálního díla nebo dílem hudebním. Z tohoto pohledu posuzovaly správní orgány účelnost kolektivního výkonu majetkových práv zvukařů – autorů žalobcem jako samostatně kolektivním správcem. Správní orgán prvního stupně přitom odkázal na ust. § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona. Oba správní orgány shodně dospěly k závěru, že nepovažují za účelné, aby práva zvukařů – autorů byla spravována samostatně kolektivním správcem, neboť mají za účelné, aby kolektivní správu majetkových práv autorů – zvukařů, jejichž výsledek tvůrčí činnosti splňuje náležitosti chráněného autorského díla, spravovali existující kolektivní správci. Správní orgán prvního stupně uvedl, že v úvahu přichází Díla, divadelní a literární agentura oprávněná k výkonu kolektivní správy práv autora audiovizuálního díla a autorů děl audiovizuálně užitých. Ministr kultury jako odvolací správní orgán konstatoval, že pokud výsledek tvůrčí činnosti zvukaře je autorským dílem hudebním, je jeho právo v rozsahu uděleného oprávnění spravováno stejně jako práva jiných hudebních autorů, totéž platí v případě, že autorské dílo zvukaře je složkou audiovizuálního díla, tedy dílem audiovizuálně užitým.

Žalobce v podané žalobě tvrdí, že posuzovat účelnost tak, jak činí ministr kultury, je v přímém rozporu s ustanovením § 98 odst. 6 autorského zákona, že správní orgán posuzuje

účelnost ve vztahu ke zcela jiné kategorii, než k jaké ji upíná zákon a že správní orgán není oprávněn posuzovat, zda-li je účelný samostatný výkon kolektivní správy práv zvukařů autorů a nebo je vhodnější tento výkon přiřadit některému ze stávajících kolektivních správců. Neúčelnost samostatného výkonu kolektivní správy přitom správní orgán opírá o to, že není účelná z hlediska uživatelů. K této žalobní námitce soud odkazuje na to, co již uvedl shora k výkladu pojmu účel a účelnost kolektivní správy práv a opakuje, že dle jeho názoru, nelze omezit posuzování účelnosti výkonu kolektivní správy pouze na aplikaci ustanovení § 96 odst. 6 písm. b) autorského zákona, které se týká posouzení účelnosti toho, zda konkrétní práva v žádosti uvedená je účelné kolektivně spravovat. Podle odst. 5 téhož ustanovení je totiž Ministerstvo kultury povinno a tudíž i oprávněno přihlížet také zejména k tomu, zda lze předpokládat, že žadatel je způsobilý k řádnému a účelnému výkonu kolektivní správy. To znamená, že Ministerstvo kultury je oprávněno posoudit, zda žadatel má předpoklady pro efektivní kolektivní správu, neboť účelem kolektivní správy je efektivně spravovat majetková práva autorů a nositelů práv souvisejících, uplatňovat ochranu těchto práv a také zpřístupňovat předměty ochrany veřejnosti (§ 95 odst. 1 autorského zákona)

Soud však shledává důvodnými námitky žalobce, jimiž žalobce poukazuje na nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány obou stupňů dospívají k závěru o neúčelnosti výkonu kolektivní správy žalobcem jako samostatným kolektivním správcem, když dle jejich názoru v ojedinělých případech, kdy výsledek činnosti zvukaře má povahu předmětu ochrany podle autorského zákona, je možné ochranu zajistit prostřednictvím již existujících kolektivních správců. Správní orgán prvního stupně přitom v odůvodnění svého rozhodnutí zmiňuje ustanovení § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona, ministr kultury jako odvolací orgán žádné ustanovení autorského zákona v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nezmiňuje. Jak již bylo podrobně rozvedeno shora, ustanovení § 98 odst. 6 písm. b) autorského zákona se týká účelnosti kolektivního výkonu konkrétních práv v žádosti žadatele o udělení oprávnění uvedených. Připustil-li žalovaný, že výsledek činnosti zvukaře může mít ojediněle povahu předmětu ochrany podle autorského zákona, a je-li žádáno o udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy i práv povinně kolektivně spravovaných, je v případě těchto práv jejich kolektivní výkon nepochybně účelný. Správní orgány ostatně nezamítly žádost žalobce proto, že by kolektivní výkon konkrétních práv v žádosti uvedených nebyl účelný, ale zamítly ji proto, že není účelné, aby tato práva byla spravována samostatně kolektivním správcem, neboť shledaly účelným, aby je spravovali již existující kolektivní správci. Rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí ministra kultury však neobsahuje odkaz na ustanovení § 98 odst. 6 písm. c) autorského zákona a neuvádí, že pro týž předmět práv či pro týž druh díla má oprávnění již jiná osoba, a to konkrétně která. V rozhodnutí ministra kultury je pouze obecně uvedeno, že pokud výsledek tvůrčí činnosti zvukaře je autorským dílem hudebním, je jeho právo spravováno jako práva jiných hudebních autorů (neobjasněno přitom zůstalo, zda lze ztotožnit autorské dílo zvukaře s dílem hudebním) a totéž platí dle žalovaného v případě, že autorské dílo zvukaře je složkou audiovizuálního díla. Žalovaný v prvostupňovém správním rozhodnutí příkladmo uvádí, že jako existující kolektivní správce v úvahu přichází Díla, divadelní a literární agentura oprávněná k výkonu kolektivní správy práv autora audiovizuálního díla a autorů děl audiovizuálně užitých. Z takto odůvodněných rozhodnutí však nelze zjistit, zda se autoři – zvukaři mohou přihlásit do evidence ke stávajícím kolektivním správcům nebo s nimi uzavřít smlouvu za účelem správy jiných než povinně kolektivně spravovaných práv (§ 95 odst. 2, § 96 odst. 3 autorského zákona).

Připustil-li žalovaný, že v některých případech může být výsledkem činnosti zvukaře autorské dílo, a mohou-li být některá majetková práva autorská nebo majetková práva související s právem autorským vykonávána pouze kolektivním správcem, pak bez existence

kolektivního správce nemohou být tato práva týkající se sjednávání a výběru odměn vůbec vykonávána. Argumentuje-li žalovaný tím, že je možné ochranu zvukařů – autorů zajistit prostřednictvím již existujících kolektivních správců, musí být tento jeho závěr konkrétně a srozumitelně odůvodněný. Tomuto požadavku rozhodnutí žalovaného ani odvolací rozhodnutí ministra kultury nedostala. V tomto směru jsou obě rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná a žalovanému nelze přisvědčit, že správní spis obsahuje podklady pro jimi učiněný závěr.

Pro rozhodnutí žalovaného v dané věci, pro posouzení účelnosti udělení oprávnění k výkonu kolektivní správy práv žalobci, je dle názoru soudu rovněž nezbytné podrobnější posouzení, v jaké míře může být výsledek činnosti zvukaře předmětem autorskoprávní ochrany a zda výsledek činnosti zvukaře může znaky požadované autorským zákonem splňovat jen ve spojení s jiným autorským dílem a zda lze ztotožnit autorské dílo zvukaře s dílem hudebním. Soud sdílí názor žalobce i žalovaného, že podklady pro rozhodnutí správního orgánu by měly být v tomto směru doplněny znaleckým posudkem či odborným posouzením, a je na žalovaném, aby se vypořádal s procesními návrhy žalobce na provedení důkazů a odůvodnil koho a proč vypracováním znaleckého posudku či odborného vyjádření pověřil.

Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta 1. s.ř.s. Žalobce měl v tomto řízení plný úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a odměna advokáta za právní zastoupení žalobce. Advokátovi přísluší odměna za 5 úkonů právní služby po 1.000,- Kč dle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 (převzetí zastoupení, podání žaloby, podání repliky ze dne 7.7.2005, podání repliky ze dne 24.2.2005 a účast u jednání soudu), 5 paušálních poplatků po 75,- Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, náhrada za promeškaný čas za 16 půlhodin po 50,- Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 téže vyhlášky, cestovní výdaje dle § 13 odst. 1 téže vyhlášky za cestu právního zástupce žalobce ze sídla AK ve Zlíně do Prahy a zpět, celkem 622 km osobním vozidlem Audi TT, spz: [REDAKCE] při průměrné spotřebě dle technického průkazu vozidla 9,7 litru/100 km podle § 7 odst. 2 písm. b) odst. 4 vyhl. č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění pozdějších předpisů a za použití vyhl. č. 647/2004 Sb., v celkové výši 4.233,90 Kč. Odměna advokáta, ve výši 12.386,60 Kč, se zvyšuje o daň z přidané hodnoty, neboť advokát doložil, že je plátcem této daně a činí tedy 14.740,-Kč. Náklady řízení činí tedy celkem 16.740,-Kč, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek dle § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do 2 týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. října 2005

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu